

καὶ δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς τίποτα κατὰ τοῦ ἀπατήσαντός
τε ὀπωροπώλου.

Ἄν τοῦ κάμῃς περατήρησιν, ἀπαντᾷ :

— Αὐτὰ εἶναι πορτοκάλια χωρὶς ζουμί !

Ἄς ἐξετάσῃ ὁ κ. Διευθυντὴς καὶ θὰ 'δῇ !

Γίνεται σχεδὸν ἀνανέωσις τοῦ δικηγορικοῦ σώματος
διὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν νέων. Τὴν ἐβδομάδα πάλιν αὐτὴν
ἔλαβον τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν δύο καλοὶ νέοι, οἱ κύ-
ριοι Κωνσταντῖνος Κολιάτσος καὶ ὁ κ. Ἀνδρέας Γαρου-
φαλιάς. Εὐχόμεθα εἰς ὅλους τοὺς νέους ἀρετὴν, καὶ πάλιν
ἀρετὴν, καὶ πρὸ πάντων ἀρετὴν.

ΚΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑ.

Ἄπ' τότε ποῦ ὁ Καλλιγᾶς ἐπιάσθη μὲ τὰ γίδια,
ἐξευγενίσθη 'στὴ Βουλὴ καὶ ἡ φρασεολογία
τῶν κατσεικιδῶν τὰ κέρατα γινήκανε παιχνίδια,
καὶ πῆρε τὸν κατήφορο ἡ κερατολογία.
Κι' ἀκοῦς σπουδαίους ῥήτορας 'στοῦ λόγου τῶν τῆ φούρια
νὰ λέν καὶ γιὰ τὰ κέρατα καμπόσα καλαμπούρια.

Τί πρόοδος ἀληθινὴ νὰ βλέπῃς εἰς τὸ βῆμα
ἀνθρώπους ποῦ ἐγήρασαν νὰ κυβερνοῦν τὸν τόπο,
τῆς εὐγενοῦς σεμνότητος νὰ λησμονοῦν τὸ σχῆμα,
καὶ μὲ τὸν πρὸ τραμπουκικοῦ νὰ ῥητορεύουν τρόπο.
Καμμιά βουλὴ, μὰ τὸ θεὸ, δὲν ἔχει τέτοια χάρι,
οἱ ῥήτορές της νὰ 'μιλοῦν σὰν μάγκες 'στὸ παζάρι.

Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς πλούσιο ὁμογενὴ νὰ πάῃ,
καὶ ἐκεῖ τὸν Ἀλιφέρη σου νὰ ἦναι πλατὶ-πλατὶ
καὶ ἐκεῖ ποῦ κάθεταὶ σκυφτὸς ὁ ἄμοιρος Ροῖδης,
τὸν Κόντε Κάστρο τσιτωτὸ σιμά του θὰ τὸν ἴδῃς.
Γνωστὴ καὶ τρέλλα :—κάποτε τὰ δυὸ συναπαντιῶνται,
μὴ σὰς φανῇ παρᾶξενον : τ' ἀντίθετα τραβιῶνται.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ταῖς παλαιαῖς ιδέαις μου ἀφίνω,
καὶ τῆς καινούριας ἐποχῆς παιδί πιστὸ θὰ γίνω.
Ζήτω, φωνάζω καὶ ἐγὼ, ναί, ζήτω τὰ τραμβᾶ,
καὶ εἴθε πάντα ὁ θεὸς νὰ τὰ πολυχρονᾷ.
Μὰ σπῖθα βλέπω μέσα των...μικρὴ δημοκρατία,
καὶ . . . ἓνα κύμα κάποτε γεννᾷ τὴν τρικυμία.

Μιχαήλος.

Ἀποῦ τοῦ ἔθνους-οἱ σοφοὶ καὶ εὐγενεῖς πατέρες
ὅλα τὰ λόγια 'ξώδεψαν τοῦ δρόμου τὰ χυδαῖα,
κάτι καινούριο γύρευαν 'στῆς ὑστεραῖς ἡμέραις,
καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ 'βρεθῇ καὶ μία ὕβρις νέα.
Βαρέθηκαν νὰ 'βρίζωνται αἰσχροὶ καὶ μασκαράδες,
ἔπρεπε τώρα νὰ 'βρισθοῦν καὶ λίγο κερατάδες.

Μέσα 'στὰ τόσα στέφανα τῆς κλεφτουριάς ἐκείνης,
μέσα σὲ τόσα τρόπαια, θριάμβων πυραμίδας,
δὲν λείπει ἄλλο πρὸς τιμὴν τῆς νέας Ῥωμαιοσύνης,
παρὰ στεφάνι τῆς βουλῆς μὲ κέρατα τῆς γίδας.
Νὰ παύσουν πλὴ οἱ ῥήτορες μὲ χέρια νὰ κυτπειοῦνται,
καὶ σὰν θυμώνουν κάποτε μ' αὐτὰ νὰ χουτουλειοῦνται.

Καλλίτερα μὲ κέρατα ἀπάνω 'στὸ κεφάλι,
παρὰ νὰ κατακλύβουνε τοῦ ἔθνους τὰ Ταμεῖα.
αὐτὸ τοῦλάχιστον, θαρρῶ, τὸ κράτος δὲν προσβάλλει,
καὶ οὔτε μὲς 'στῆς τσέπαις μας δὲν φέρνει τρικυμία.
Καὶ ἔπειτα τὸ κέρατο γιὰ τὸ συρμὸ ἀξίζει,
καὶ ἀπ' ὅλα τὰ παρασημεῖα βαρύτερα ζυγίζει.

Ἄς βασιλεύῃ 'στὴ βουλὴ τὸ ἐγκλημα καὶ ἡ φρίκη,
ὅ,τι χυδαῖον ἄς μασσοῦν τῶν βουλευτῶν ἡ γλώσσαις,
ἄς μὴν ἀκοῦμε τίποτα παρὰ κερατιλίκι,
βρισιαῖς, γρονθοκοπήματα καὶ μπαστούνιας καμπόσαις.
Τοῦ Ῥωλογιοῦ κρασοπουλιῶ καὶ ἡ Βουλὴ ἄς γίνῃ,
κανένα βῆμα ἱερὸ 'στὸ ἔθνος νὰ μὴ μείνῃ.

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ τὴν 12 Μαΐου 1882.

Ἡ ἐν Μαγικεστρίᾳ πανήγυρις.

Ἐὰν ἐπετρέπετο ἡ προσωποποίησις πόλεων, θὰ ἔλεγον
ὅτι τὸ Μάντσεστερ εἶναι ὁ ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ
ἐλληνισμοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ ἐκεῖ ἐλληνικὴ
κοινωνία κατέχει ἀπαράμιλλον ἐθνικὸν χαρακτῆρα, δια-
φλέγεται ὑπὸ τῶν πατριωτικωτέρων αἰσθημάτων, καὶ
μολονότι βιοῦσα ὑπὸ τὸ νεφελώδεστερον στερῶμα
καὶ ἐν τῇ ὁμιχλωδέστερᾳ ἀτμοσφαιρᾷ, τηρεῖ ἀμείω-
τον τὸν φλογώδη τύπον τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος, καὶ
τὴν ἑκτακτον εὐαισθησίαν τῆς ἐλληνικῆς φύσεως. Τὰ
πάντα ἐκεῖ ἀποπνέουσιν Ἑλλάδα. Οἱ νέοι οἱ καθ' ὅλην
τὴν ἡμέραν βεθυθισμένοι εἰς τοὺς λαβυρίνθους τῶν τι-
μολογιῶν, ἢ εἰς τὰς σφαῖρας τοῦ βάρβαρος καὶ τοῦ

ερίου, ἢ εἰς τοὺς κυλίνδρους τῶν ὑποσμάτων, ἀπαξ δια-
σκελίσαντες τὸν οὐδὸν τοῦ ἐμπορικοῦ τεμένους παρέ-
χουσι τὸ εὐάρεστον, ἀφελές, καὶ κοινωνικώτατον θέαμα
τοῦ θαμῶνος τοῦ Ἀθηναίου Πανεπιστημίου. Ἐὰν ἴδῃς
δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν μετὰ τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς ἐσπέρας
συμβαδίζοντας, ἐνίοτε περιπλέγδην, ζώηρως συζητοῦ-
τας, μειδιῶντας, ἀφρόντιδας, μὲ τοὺς μικροὺς πέλους
τῶν καὶ τὰς γυμνάς χειροκτιῶν χειρᾶς τῶν, θὰ ἐκπλα-
γῇς, θὰ σταθῇς ἐκθαμβος, καὶ θὰ νομίζῃς ὅτι διὰ μαγικῆς
ράβδου μετηνέχθης εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἢ τοῦ Ἑρμοῦ,
μέχρις οὗ ρθᾶς εἰς τινὰ γωνίαν καὶ ἴδῃς τὴν ἐπιγραφὴν
Market Street ἢ Wellington Terrace. Τὰ παιδιὰ τῶν
ἐκεῖ ἑλλήνων δεικνύουσι τὴν ἀξιοπρεπῆ ἐκείνην σεμνότη-
τα ἥτις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παρεκτροπῇ τῆς ἡτοῖ τῇ δειλίᾳ,
εἶναι ὁ περικαλλέστερος καὶ εὐελπιστικώτερος χαρακτήρ
ἐνός παιδίου. Ἐκ τοῦ μικροῦ τῶν στόματος ἤκουσα τὰς
ἀφελεστέρας καὶ γνησιωτέρας ἑλληνικὰς ἐκφράσεις. Δὲν
μὲ προσέβαλλον τὰ ὅσα διὰ τοῦ ξενικοῦ ἐκείνου καὶ ἀ-
ποτροπαίου please, οὐτινος ὁ τόνος ἐν τῇ προφορᾷ ψι-
τακίζοντος ἀγερώχου μεираκίου, ἀναιρεῖ ὅλην τὴν ἐν-
νοίαν τῆς λέξεως μεταβαλλομένης ἀπὸ ἰκεσίας εἰς προ-
σταγὴν, καὶ δὲν παρετήρησα εἰς αὐτὰ τὸ παιδικὸν ἐκεῖ-
νο θάρρος, ὅπερ εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς αὐθαδείας, καὶ
ὅπερ πολλοὶ ἐπιβάλλουσιν εἰς τὰ τέκνα τῶν ὡς στοιχεῖον
ἀντροφῆς. Αἱ λοιπαὶ ἡλικίαι τῆς ἐν Μαγχεστρίκ ἑλ-
ληνικῆς κοινωνίας εἶναι ἐπίσης ἀξιοθαύμαστοι. Ἰδίως
μοὶ προὔξენσαν ἐντύπωσιν οἱ ἐκεῖ ἀφελεῖς καὶ ἀληθεῖς
οἰκογενειάρχαι οἵτινες ἀφ' οὗ συνεχίσωσι τὰς μεγάλας
ἐργασίας τῶν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἀφιε-
ροῦσι τὸν ἐπίλοιπον βίον τῶν εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν,
εἰς τὰς μετὰ τῶν ὁμοεθνῶν τῶν σχέσεις καὶ εἰς τὸ πρὸς
τὴν πατρίδα αἰσθημα. Καὶ αὐταὶ δὲ αἱ λαμπραὶ καὶ
πολυτελεῖς συναναστροφαὶ τῶν φέρουσι πάντοτε τὸν ἐθνι-
κὸν χαρακτήρα, καὶ τὸν ἐθνικὸν σκοπὸν.

* *

Μεταξὺ τῶν ἀληθῶν τούτων τέκνων τοῦ ἔθνους, δια-
κρίνεται ὁ κ. **Χατζόπουλος.** Φαντάσθητε ἕνα ἑκτακτον
τύπον δραστηρίου ἐμπορίου, κατέχοντος τὴν εἰλικρινεστέ-
ραν καρδίαν, τὴν εὐγενεστέραν διάνοιαν, τὸν ἑλληνικώ-
τερον χαρακτήρα, καὶ ἔχετε πρὸ ὑμῶν τὸν κ. Χατζό-
πουλον! Οὐσιάζεται ὑπὲρ τοῦ ἑλληνισμοῦ, μαίνεται ὑπὲρ
τῆς δόξης τοῦ ἔθνους του, καὶ οὐδενὸς φρίδαται ὅπως ἀ-
ποδείξῃ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα λατρείαν του. Μία ἐκ
τῶν ζωηροτέρων ἀποδείξεων τῶν εὐγενῶν τούτων αἰσθη-
μάτων του, εἶναι ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐορτὴ, ἣν ἐν τῇ ἐπαύ-
λει του ἐτέλεσε κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 5ης Μαΐου πρὸς
ἐθνικὸν σκοπόν. Ἡ ἐπαυλὶς αὐτῆς κειμένη εἰς τὸ **Higher**
Broughton, εἰς τὴν ῥομαντικωτέραν καὶ περικαλλεστέραν
θεσίν τοῦ Μάντζεστερ, εἶναι λαμπρὸν οἰκοδόμημα φέρον
ἐπὶ τῶν διαφόρων κορυφῶν πλευρῶν του ὅλας τὰς ποικι-
λίαις τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ παρέχον διὰ
τοῦ ταπεινοτάτου καὶ κανονικωτάτου κηφαρίου ὑπὲρ τὸ
περιβάλλει, τὴν ἡδεῖαν ἀποψιν τῆς ἐξευγενισθείσης φύ-
σεως. Εἶναι ἀληθὴς Τερψιθέα (**Bella Vista**). Καὶ ὁλό-
κληρὸς ἡ πόλις φαίνεται ἐπιδοκίμαζουσα καὶ καθιεροῦσα
τὴν πρόσφατ' αὐτὴν προσωπομίαν ἣν παρήγαγε τὸ κα-
λαισθητικὸν πνεῦμα τοῦ κ. Χατζόπουλου, καὶ δὲν ὑπάρ-
χει ἄτομον ἐν αὐτῇ ἀπὸ τοῦ μεγαλειτέρου ἐμπορίου μέ-
χρι τοῦ ἐσχάτου ἀγυιόπαιδος, ὅπερ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν
διευθυνσιν ἣν ἐκφράζουσιν αἱ δύο ἀόριστοι αὐταὶ ἰταλι-

καὶ λέξεις, ἀναπληροῦσαι τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῇ
ὁδοῦ. Εἰς τὴν δυτικὴν καὶ κυρίαν τῆς ἐπαύλεως εἰσ-
δον φρουροῦσι κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐορτῆς δύο κλητῆ-
ρες (**policemen**), ὠρισμένοι ἐκεῖ ὅπως παραπέμπωσι τὰς
ἀμάξας πρὸς τὴν εἰσόδον τῆς βορείας πλευρᾶς. Διὰ τῆς
τελευταίας ταύτης κατὰ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὥ-
ραν, ἀρχεται ἡ εἰσορὴ τῶν προσκεκλημένων. Ἀπαντες
εἰσέρχονται εἰς τὸ πεδῖον ἐκεῖνο τῆς ἐθνικῆς πανηγύρεως
μετὰ ζωηρότητος καὶ ἀγαλλιάσεως ἣν κινεῖ οὐχὶ τόσον
ἱερὸς σκοπὸς τῆς. **Κ'** ἐν ᾧ ἐντὸς τὰ πολυπληθῆ φῶτα
τῶν αἰθουσῶν διαχέουσι γοητευτικὴν αἴγλην, ἐξώθεν δ'
οὐρανὸς τοῦ Μάντζεστερ, ὁ ἄειποτε νεφελώδης καὶ ἀμαυ-
ρὸς οὗτος οὐρανὸς, φαίνεται ἐπαναστατήσας, ἀπορρίψας
τὰς σκαῖας ἐξείς του, καὶ πληρωθεὶς ἰλαρότητος. Καὶ
ὡς ἐὰν ἡννοεῖ τί πανηγυρίζετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, πα-
ρέταξε φαεινὸς ὅλας τὰς στρατιὰς τῶν λαμπρῶν ἀστέρων
αὐτοῦ, καὶ τὸ κυανρὺν χρῶμα του, συμμιγνύμενον μετὰ
τοῦ λευκοῦ τοῦ Γαλαξίου, καὶ τινῶν νεφιδίων, παρίστα
τὸ γαλήνιον καὶ ἄθωον ἔμβλημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

* *

Πρὶν εἰσελθῶ ἐντὸς τοῦ προαυλίου, ἠναγκάσθην ν' ἀνα-
μένω ἐπὶ πέντε λεπτὰ ὅπως ἔλθῃ σειρά τοῦ δίφρου μου,
καθότι τοσοῦτον ἦτο τὸ πλῆθος ὅπερ ἔμελλε νὰ πανηγυ-
ρίσῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὥστε ἡ εἰσόδος μετεβλήθη εἰς
ἀληθῆ πολιορκίαν. Ὅταν εἰσῆλθον τέλος, τὸ πρῶτον πρό-
σωπον ὅπερ με ὑπεδέχθη ἦτον ὁ κ. Χατζόπουλος. Ἡ φυ-
σιογνωμία του ἐμπροσθέν τοῦ στήθους ἐκείνην ὑπὸ δύο
ζωηροτάτων αἰσθημάτων, παρεχόντων εἰς αὐτὸν ἄμετρον
ἀγαλλίαν. Ἦσαν τὸ αἰσθημα τοῦ μέλους τῆς κοινωνίας
ἐκπληροῦντος τὸν εὐγενέστερον κοινωνικὸν σκοπὸν καὶ
ἐπιδιώκοντος τὴν χάριν ἐν τῇ χαρᾷ τῶν φίλων, καὶ τὸ
αἰσθημα τοῦ τέκνου τῆς πατρίδος ἐπιτελοῦντος τὸ ἱερώ-
τερον τῶν καθηκόντων του, καὶ ἐνθουσιῶντος ἐπὶ τῇ ἱερᾷ
ἐορτῇ ἣν παρεσκευάσεν οὐχὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, οὐχὶ ὑπὲρ τῆς
οἰκογενείας του, οὐχὶ ὑπὲρ τινος προσωπικοῦ σκοποῦ,
ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ βασιλείου του, καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἑθνους του.
Συνεχάρην ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν φιλοπάτριδα οἰκοδεσπό-
την διὰ τὰ αἰσθηματά του, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύ-
ραν τῆς αἰθούσης. Θεράπων κονιόπαστος (**proudre**) ἴστατο
παρ' αὐτὴν ἀναγγέλλων τοὺς εἰσερχομένους. Ὅταν τῷ
ἔδωσα τὸ ὄνομά μου, ὁ δυστυχὴς ἔστη ἐννεὸς ὡς κεραυ-
νόπληκτος. Προσπάθησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν φρικαλέον
διὰ βροτανικὰ ὦτα καὶ χεῖλη ἥχον του πλὴν μᾶτην!
Δὲν ἠδύνατο οὔτε συλλαβὴν ν' ἀρθρώσῃ, καὶ ἐν ᾧ ἀφ' ἐνός
μοὶ ἔρριπτε βλέμμα ἰκεσίας, ἀφ' ἐτέρου δὲν ἠδύνατο ν'
ἀποκρυβῇ ἡ ἐνδόμυχος τρικυμία του, ἐν ᾗ ἀνεκυκλῶντο βε-
βαίως αἱ μεγαλειότητες κατάραι καὶ βλασφημίαι καθ'
ὅλων τῶν κεραυνοειδῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων. Τὸν παρε-
τήρησα ἐταστικῶς, καὶ εἶδον τὸ μέτωπόν του καθιδρόν
καὶ τὴν ἀναπνοὴν του βεβιασμένην, ἠννόησα δ' ἐκ τού-
του ὅτι τ' ὄνομά μου εἶχε καὶ ἄλλους πολλοὺς συνενό-
χους, καὶ ὅτι πρὶν ἐμοῦ μύριοι ἄλλοι ὅμοιοι κεραυνοὶ ἐνέ-
σκηψαν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τάλανος εἰσηγητοῦ. Ὁ-
κτεῖρα τὴν δικαίαν ἀγωνίαν του, καὶ ἠναγκάσθην νὰ
προφῶω εἰς αὐτὸν ἐκ νέου τὸ ὄνομά μου ὅπερ τέλος ἀν-
τήχησεν εἰς τὰς ἐκτάσεις τῆς αἰθούσης διεσπαρμένον
καὶ παρεσθαρμένον δίκην παραδόξου κωγμοῦ. Εὐτυχῶς
εἶχον λάβει τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ πρὸ τῆς εὐγενοῦς
οἰκοδεσποίνης τὴν προτεραιάν, καὶ ὅταν εἰσῆλθον, ἡ φι-

λόφρων κυρία δὲν ἐδράδυνε νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ, καὶ νὰ μὲ ὑποδεξιωθῇ μὲ τὸν ἰδιάζοντα ἐκείνον εἰλικρινῆ τρόπον ὃν ἐπιβάλλει ἡ λαμπρὰ ἀνατροφή· συνεννοούμενη μετὰ ἐξαιρέτου φύσεως. Ἡ Κυρία Χατζοπούλου, καίτοι ἀνατραφεῖσα καὶ διαδιδάσασα ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔχει καθ' ὅλα τὸν ἥρεμον καὶ ἀπέριττον ἑλληνικὸν τύπον. Ἐχει φυσιογνωμίαν γαληνιαίως φαιδρὰν, ἥτις μεταβάλλεται ἐν ἐπισήμοις στιγμαῖς εἰς αὐστηρὰν ἀξιοπρέπειαν. Μετὰ θαυμασμοῦ παρετήρησα ὅτι ἔχει ἀποτάξει τὴν βεβιασμένην ζωηρότητα, καὶ τὴν ἀνόητον στωικὴν ἥτις συνήθως παρατηρεῖται εἰς τὰς Δεσποινὰς τῶν Παρισινῶν αἰθουσῶν, κατ' αὐτὸ δὲ τὸ μέρος ἡ οἰκοδεσποινὰ τῆς ὁγδοῦς Μαΐου εἶναι ἀληθὲς Ἀγγλίς. Οἰμίζει ὀλίγα, καὶ ἐκφράζει πολλὰ, ἔχει δὲ ἐξαιρέσει ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς τὸν συνήθη ὑπακοιστὴν τῶν τυπικῶν συναναστροφῶν, τὸ ἀένναον ἐκεῖνο, κοῦφον, καὶ ἀνευ ἐκφράσεως μειδίαμα. Ὑποδεχομένη δὲν καταφεύγει εἰς τὰς τετριμμένας ἐκφράσεις καὶ φιλοσοφητικὰς ἐρωτήσεις, αἵτινες καθίστανται ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεως ἕξεις, κ' ἐκσφενδονίζονται κατὰ τοῦ τυχόντος ἐπισκέπτου μετὰ τῆς τυπικότητος καὶ ἀσυνειδησίας μεθ' ἧς ὁ ἱερεὺς ἀπαγγέλλει τὸ Μαρτυρολόγιόν του καὶ ὁ μαθητὴς τὰ ἀνώμαλα ῥήματα. Οὕτω εὐτυχῶς τὰ ὠτά μου δὲν διεσχίσθησαν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπὸ τῶν μηχανικῶν ὑποδεξιῶσεων, αἵτινες στερεοτύπως ἐφαρμόζονται εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα θεωρούμεναι ὡς πνευματικὸν πλεονέκτημα τῆς γυναικός. Ἐν τῇ ἐσθῇτι ἡ Κυρία Χατζοπούλου συνενώνει τὴν μεγαλοπρέπειαν μετὰ τῆς ἀφελείας. Φέρει κομφὴν ἐρυθρόχρουν ἐσθῆτα πεποικιλμένην διὰ μελανῶν λεπτοτάτων τριχάπτων, ἅτινα διανέμονται δαψιλέστερα εἰς τὰς ἄκρας τῶν βραχιόνων καὶ περὶ τὰ κράσπεδα. Εἶναι ἐλαφρῶς decolletée, καὶ αἱ περὶ τὸ στήθος ἐσχατιαὶ τῆς ἐσθῆτος συμπλέκονται μετὰ εὐρείας ταινίας ἐκ λευκῶν τριχάπτων, ἐν ᾧ τὸ κατώτερον μέρος τῆς ἐσθῆτος ταύτης περικοσμεῖται ὑπὸ κανονικωτάτου στοίχου ἐκ λαμπρῶν τεχνητῶν ἀνθέων, ἀρχομένου ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ γόμφου, καὶ ἐγκαρσίως διωκομένου κατὰ μῆκος τῆς ἐσθῆτος εἰς ἧς τὸ δεξιὸν ἄκρον ἀπολήγει. Ἡ κόμη τῆς δὲν ἔχει τὴν ἐπικρατοῦσαν καλλωπιστικὴν διασκευὴν, δι' ἧς σκιαζεται ὅλον σχεδὸν τὸ μέτωπον, ἀλλ' εἶναι ἡνωθεμένη ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ἀφίνουσα γυμνὸν τὸ μέτωπον, καὶ συνδεμένη ἐπιχαρίτως πρὸς τὰ ὀπίσθεν, ὑπὸ τὴν ἀρμονικὴν προσθήκην πολυτίμων ἐρυθρολεύκων πτερῶν. Παρὰ τὸ στήθος, ὑπὸ τὴν γραμμὴν τῶν λευκῶν τριχάπτων, διαλάμπει στιλπνότητος σάφειρος ἀξιολόγου μεγέθους περιστοιχούμενος ὑπὸ κύκλου ἐκ λαμπρῶν ἀδαμάντων. Τέλος ἐπὶ ἐκάστου τῶν βραχιόνων τῆς παρατηρεῖται πολυτελέστατον ζευγὸς ἐκ χρυσῶν ψελλίων πεποικιλμένων ἐπίσης ὑπὸ εὐμεγέθων ἀδαμάντων.

* * *

Οἱ προσκεκλημένοι εἰσέρχονται ἀλλεπαλλήλως εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς ὑποδοχῆς (Drawing Room), ἧς ἡ λαμπρότης καὶ πολυτέλεια ἡδύναντο νὰ κορέσῃσι τὴν ματαιοδοξίαν παντὸς Ἀγγλοῦ ἀριστοκράτου. Τὸ λαμπρὸν κοσμημα τῆς αἰθούσης ἐκεῖνης ἀποτελεῖ βαρύτιμος μονούφης τάπης, Συβαριτικῆς μαλθακότητος καὶ ἐκτάκτου πάχους, καλύπτων διὰ τῆς πολυτελοῦς ἐκτάσεώς του ὁλόκληρον τὸ δάπεδον. Οἱ τοῖχοι εἶναι ἐπεστροφόμενοι διὰ λαμπροῦ ὁλοσηρικοῦ διαπεποικιλμένου ὑπὸ χρυσῶν καὶ πορφυρῶν ἀνθέων. Ἐπὶ τῶν ἐδρῶν, ὑποποδίων, τραπέζων, κλιντήρων καὶ λοιπῶν ἀντικειμένων τῆς αἰθούσης

παρατηρεῖται διακεχυμένος μέχρις ἀσυγγνώστου καὶ μυθικῆς σπατάλης ὁ πλοῦτος. Παντοῦ διαλάμπει ἡ μεγαλοπρέπεια ὑπὸ τὸν τύπον τῆς κομψότητος. Τρεῖς κρυστάλλινοι πολὺφωτοι λαμπτήρες, ἀναρτώμενοι ἀπὸ τῆς χρυσοποικιλτοῦ ὀροφῆς, δίδουσι τοσαύτην αἴγλην εἰς τὰ φῶτα ἅτινα ἀπ' αὐτῶν ἀναδίδονται, ὥστε ἅπασα ἡ αἶθουσα φαίνεται πυρπολούμενη. Ἐκτὸς τῆς ὀροφῆς, πᾶσα γωνία, καὶ πᾶσα καμπή, κοσμοῦνται διὰ κανονικωτάτων γλυφῶν ἐπιχρῦσων, δίδουσιν εἰς τὸ περικαλλὲς ἐκεῖνο διαμέρισμα τὴν γλυκεῖαν χάριν, καὶ τὸ ἀκατανίκητον θέλγητρον τοῦ Κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ, τοῦ δαίμονος ταύτου τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς. Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης δύο ὑπερμεγέθη ἀγγεῖα Sèvres, κανονικώτατα παρατεταγμένα ἐπὶ κομφῶν ἐπιχρῦσων πρὸς τ' ἀνω στυλοβατῶν, προσελκύουσι τὴν προσοχὴν. Εἶναι λαμπρότατα κοσμήματα καὶ πολυτιμώτατα ἀνήκοντα ἄλλοτε εἰς τὸν Λουδοβίκον Φίλιππον τῆς Γαλλίας οὕτινος καὶ τὸ γραμματόπλεγμα φέρουσιν, ἐπ' αὐτῶν δὲ διαγράφονται καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες παριστώσαι Γαλλικὰς μάχας. Εἰς τὸ βάθος ἐπίσης τῆς αἰθούσης καὶ μεταξὺ τῶν δύο στυλοβατῶν παρατηρεῖται μεγαλοπρεπὲς κρυστάλλινος πύλη χωρίζουσα τὴν αἶθουσαν ἀπὸ τερπνοτάτου περιπτέρου, ἐνῶ τὰ λαμπρότερα ἄνθη τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων, ἰδίως μικροὶ φοίνικες αὐξάνουσιν ὑπὸ τὴν ἐπὶ ῥεῖαν τεχνικωτάτης θερμῆς ἀτμοσφαιρας. Δύο ὥραιαι μαρμαρίνοι προτομαὶ ὑπάρχουσιν ἐκεῖ, ἡ μία παριστῶσα τὸν Ἑρμῆν, ἡ ἑτέρα τὴν Ἀφροδίτην. Ἐντὸς δὲ τῆς αἰθούσης καταφαίνεται τὸ φιλόπατρι πνεῦμα τοῦ οἰκοδεσπότου ἐν ταῖς παρατεταγμέναις καλλιτεχνικαῖς εἰκόσι τοῦ Γιάδστωνος καὶ τοῦ Γαμβέττα.

* * *

Ἡ ὥρα εἶναι ὀγδὼν καὶ ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ (ball Room) ἀφικνοῦνται μέχρις ἡμῶν τὰ βραδέα ἡδοναθὰ κύματα τοῦ ὕμνου τῆς Βασιλίσσης. Ἀφίνω τὸ Drawing Room, διέρχομαι μακρὸν διάδρομον, διασκελίζω τὸν ἀντιθάλαμον καὶ καταλαμβάνω θέσιν εἰς τὸ πεδίον τῆς τελετῆς. Ἡ μουσικὴ παύει, καὶ καταλαμβάνει τὴν ἑδραν ὁ Σεβασμιώτατος (Rev.) Δόκτωρ Dawes ἐκ Λονδίνου. Ὁ πρόεδρος οὗτος εἶναι ὁ τύπος τοῦ Ἀγγλοῦ ἱερέως. Μορφή λεπτή, χαρακτῆρες γαλήνιοι, κινήσεις νωχελεῖς. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἐμφαίνουσι τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ἡρεμίαν, τὴν αὐταπάρνησιν. Οὐδὲν ἐρυθροῦν στίγμα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐξ ἐκεῖνων ἅτινα καλύπτουσι τὴν μορφήν καὶ ἰδίως τὴν ῥίνα τῶν καθολικῶν αἰδεσιμωτάτων, ὡς αἱ πειστικώτεραι ἀποδείξεις τῶν διαμονῶν των εἰς τὰ κελλία . . . τοῦ Βαχχου. Ὁ σεβάσμιος πρόεδρος κατὰ πρῶτον ἐκφράζει τὴν μεγάλην χαρὰν τοῦ διότι εὐρίσκετο ἐν τοιαύτῃ ὁμηγύρει, καὶ εἰτα ἄρχεται τῆς κυρίας προσλαλιᾶς του. Ἡ ἀγόρευσις του συνεκέντρωνε τρία μέγιστα στοιχεῖα, ὧν οὐδὲν ἦν ἑλλειπὲς, τὸ στοιχεῖον τοῦ ἱερέως, τοῦ φιλέλληρος, καὶ τοῦ φιλοσόφου. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἰπῶ ὅτι ἦτον ἡ λαμπρότερα καὶ καταλληλοτέρα ἀγόρευσις ἐξ ἐκεῖνων δι' ὧν ἐπανηγυρίσθη ἡ ἐκχώρησις τῆς Θεσσαλίας. Ὡς ἀληθὲς φιλέλληνας ὁ ἱερεὺς Δόκτωρ ἀνυψώνει τὴν Ἑλλάδα λέγων ὅτι ἔλαβε πλείστας ἐπιστολάς ἐκ φίλων του ἐκεῖ, οἵτινες εὐγνωμονοῦντες ἀφ' ἐνὸς τῇ Ἀγγλίᾳ, ἐξέφραζον τὴν λύπην των ἀφ' ἑτέρου διότι δὲν ἔλαβε τὸ ἔθνος μας ὅ,τι ἔλαβε, κατὰ τὸν γενικὸν πόθον, «δηλ. διὰ τοῦ ξίφους». Ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ λαμπρότερος ἔπαινος διὰ τὴν Ἑλλάδα, τῆς πει-

στικῆς αὐτῆς διαθεβαιώσεως τῶν αἰσθημάτων της, ὑπὸ ἐπιβλητικῆς ἐκείνης; Ὡς ἀληθῆς ἱερεὺς εἶτα ὁ ἀγορητὴς ἀνακυλίσσει λαμπρὰν θεωρίαν περὶ τῆς εἰρήνης, θεωρίαν μεγάλῃν συνδυάζουσαν τὰ ὑψηλὰ ἀποφθέγματα τοῦ θεοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὰς θελκτικὰς ιδέας τοῦ συγγραφέως τῶν «Ἀθλίων». Εἶτα ἀναδείκνυται ὁ σοφὸς χαρακτὴρ τοῦ ἀγορευόντος. Προέδρου ἐν ταῖς λαμπραῖς παρατηρήσεσιν οὗς ἐκφέρει ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, λαμβάνων ὡς βάσιν οὐχὶ ἀόριστα ἀντικείμενα, ἀλλὰ τὰ πράγματα, καὶ κρίνων ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός μας διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν τεχνῶν μας, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς γεωργίας μας. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο στοιχεῖον τῆς προόδου μας ἐπέμεινεν ὁ σοφὸς ἀγορητὴς, καὶ ἐκφράζει ἐπαίνους ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἑλλάδος, καὶ θαυμασμὸν ὑπὲρ τῶν μεσημβρινῶν μερῶν της. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πελοποννήσου μας, δεχομένης τὰ μεγαλειότερα αἰσθήματα τοῦ πολυμαθοῦς Δόκτωρος, τὸ αἶσθημά μου ἐξεγείρεται, ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ, καὶ διαρρήγνυμαι εἰς ἐπευφημίας, καὶ χειροκροτήματα, τῶν ὁποίων ἡ μανιώδης σφοδρότης ἠνάγκασε τὰ ἄπειρα τοιούτων ἐνθουσιασμῶν lavender χειρόκτιτά μου νὰ διαρράγῃσιν, αἰονεὶ ἐκδικούμενα τὴν βάρβαρον κατ' αὐτῶν συμπεριφορὰν μου.

* *

Εἶτα ἀνέρχεται τὸ βῆμα ὁ κ. Τζικαλιώτης, αἰσθηματικώτατος Ἕλλην, λαμπρὸς χαρακτὴρ, καὶ ἀγορεύει μετ' αἰσθήματος. Οὗτος κατὰ πρῶτον ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Κύριον Χατζόπουλον καὶ τὴν Κυρίαν διὰ τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν ἣν ἔλαβον πρὸς διοργάνωσιν τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἐορτῆς, σκοπούσης τὸ ἔθνος καὶ τὸν βασιλέα του. Εἶτα διὰ καλλίστων ὁρῶν διερμηνεύει τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος, καὶ ἐν τῷ μέσῳ χειροκροτημάτων διακηρύττει ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔθνους ἡμῶν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι συνέχεται μετὰ τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἀπερίοριστος.

* *

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀγόρευσιν ταύτην ἠναγκάσθη νὰ αἰσθανθῶ αἰφνιδικὰν εὐάρεστον ἐκπληξιν. Βλέπω ἐπὶ τοῦ βήματος τὸν ἐμμανῆ φιλέλληνα, τὸν λαμπρὸν ἀνταποκριτὴν τῶν «Daily News», τὸν προσφιλεῖ ὁμοτράπεζον τῶν Willis's Rooms, τὸν Σκίννερ. Μετὰ τὸ ἀφελὲς ὕφος του, μετὰ τὰς ἀδιάστους ἐκφράσεις του, μετὰ τὸ ἀπαράμιλλον αἶσθημά του, αὐτὸς ὁ ἐγκλείων περισσότερον φιλελληνισμὸν παρὰ δέκα Ἕλληνες, ὁ γενναῖος μαχητὴς, καὶ αἰσθηματικὸς ἀνταποκριτὴς ἐν τοῖς Κρητικοῖς, ὁμιλεῖ μετὰ τῆς ἀπλοικῆς ἐκείνης καὶ ἀνεκφράστου χαρᾶς παιδίου εὐρόντος τὴν μητέρα του. Ὁ ἀρχαῖος τῆς Ἑλλάδος λατρευτῆς, ὁ παρακολουθήσας καὶ προσάψας αὐτὴν ἐν ὅλοις τοῖς κινδύνοις καὶ ἐν ὅλαις ταῖς δυστυχίαις της, οὐτινος τὰς φιλελληνικὰς δάφνας ἐμάρανεν ἢ σκιά τῶν ἀριστοκρατῶν φιλελλήνων, εἶναι ἤδη ἐν τῇ δόξῃ του. Εὐρίσκει

εὐκαιρίαν ν' ἀναφανῇ, ν' ἀκουσθῇ καὶ πάλιν, καὶ νὰ διαρρήξῃ τὴν φωνὴν του ἐντὸς τῆς πολυτελοῦς ἐκείνης αἰθούσης, καθὼς διέρρηξε τὸν κάλαμόν του, καὶ τὴν κἀραμπιέαν του ἐπὶ τῶν βράχων τῆς αἰμοσταγούς νήσου. Δὲν τὸν ἀρκοῦσιν αἱ ὠραῖαι Ἀγγλικά ἐκφράσεις του, ὅχι! νομίζει ὅτι εἶναι βεβήλωσις νὰ προφέρῃ ἄλλην γλῶσσαν ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκάλεσθ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς φράσεις του, καὶ βασανίζει τὴν μνήμην του καὶ τὴν κρίσιν του ὅπως εὖρη τὴν καταλληλοτέραν, καὶ τέλος μετὰ θριάμβου, μετ' ἐνθουσιασμοῦ, μετ' ὑπερφανείας ἀκούεται λέγων Ἑλληνιστὶ «Κάλλιο ἓνα καὶ ἓς τὸ χέρι, παρά ντεκά καὶ καρτέρει». Καὶ ἐν ᾧ οἱ παρ' ἐμὲ Ἀγγλοὶ ρίπτοντες πρὸς τὸν ἀγορητὴν βλέμμα θαυμασμοῦ καὶ ζηλοτυπίας, μοὶ ἐξήτουν τὴν σημασίαν τῆς φράσεως ταύτης, αὐτὸς ἐξήστραπτεν ἐπὶ τῷ θριάμβῳ του, καὶ κατέληγεν ὡς ἐξῆς: «Ἡ ἡμέρα αὕτη, εἶναι μία ἐκ τῶν εὐτυχιστέρων ἡμερῶν δι' ἐκείνους οἵτινες, ὡς ἐγὼ, δύνανται ν' ἀναμιμνήσκωνται τοὺς χρόνους καθ' οὓς μόλις ἀμυδρὰ ἐλπίς ὑπέφωσκεν ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἑλλάδος.»

(*Επεται συνέχεια)

Timeson

Ἡ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

Γνωστοποιεῖ ὅτι

Ἀπὸ τῆς 9 Μαΐου αἱ ἀμαξοστοιχίαι θ' ἀναχωρῶσι διερχόμεναι διὰ Φαλήρου:

Ἐκ Πειραιῶς τὴν 4.35, 5.05, 5.35, 6.05, 6.35, 7.05, 7.35, 8.05, 8.35, 9.05, 9.35, 10.35, 11.35. π. μ.
12.35, 1.35, 2.35, 3.05, 3.35, 4.05, 4.35, 5.05, 5.35, 6.05, 6.35, 7.05, 7.35, 8.05, 8.35, 9.35, 10.35, 11.35 μ. μ.

Ἐξ Ἀθηνῶν τὴν 5, 5.30, 6, 6.30, 7, 7.30, 8, 8.30, 9, 9.30, 10, 11, 12 (μεσημβρίας).
1, 2, 3, 3.30, 4, 4.30, 5, 5.30, 6, 6.30, 7, 7.30, 8, 8.30, 9, 10, 11, 12 (μεσονυκτίου).

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν θεατρικῶν παραστάσεων ἐν Φαλήρῳ μέχρι τέλους αὐτῶν θέλουν ἀναχωρῇ καὶ αἱ ἐξῆς ἀμαξοστοιχίαι:

Ἐκ Πειραιῶς τὴν 9.05, 10.05, 11.05, μ. μ.

Ἐξ Ἀθηνῶν τὴν 9.30, 10.30, 11.30 μ. μ.

Ἐν ἀνάγκῃ θέλουν ἀναχωρῇ **ἐκ Φαλήρου** δι' Ἀθῆνας ἑκτακτοὶ ἀμαξοστοιχίαι καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Εἰς Μοσχάτον θέλει σταματᾷ ἡ ἐκ Πειραιῶς ἀμαξοστοιχία τῆς 6.35 π. μ. καὶ 6.35 μ. μ. καὶ ἡ ἐξ Ἀθηνῶν τῆς 7 π. μ. καὶ 3 μ. μ.

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΚΑΤΑΑΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΥΣΙΝ.—ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.—ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Κεντρικὴ ἀποθήκη, Ὀδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).